

Materiały na dzień skupienia

KWIECIEŃ A.D. 2010

Szósta zasada duchowości zmartwychwstańczej:

BÓG POWOŁUJE NAS DO WSPÓLNOTY

Spis treści

Wstęp.....	1
I. Modlitwy poranne z rozmyślaniami.....	2
II. Spotkanie modlitewne z konferencją.....	4
III. Spotkanie domowe.....	15
Materiały pomocnicze.....	16

Wstęp

Z braterskim pozdrowieniem przekazuję kolejne „Materiały na dzień skupienia”.

Dla nas, zmartwychwstańców, okres wielkanocny jest czasem szczególnej radości oraz refleksji nad tożsamością naszej wspólnoty zakonnej:

„Pragniemy być wierni łasce, jaką otrzymali nasi Fundatorzy, łasce, w której obecnie uczestniczymy poprzez nasze powołanie do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego” (*Charyzmat*).

„Pierwsi członkowie naszej Wspólnoty zostali natchnieni, by poświęcić się Zmartwychwstałemu Zbawicielowi i nazwać się *Braćmi Zmartwychwstania*, bo umarli grzechowi i powstałi z Chrystusem Zmartwychwstałym do nowego życia w prawdzie i miłości” (*Wstęp historyczny*).

Dziękuję wszystkim Współbraciom za wszelkie komentarze i słowa zachęty. Serdecznie zapraszam do dzielenia się swoimi przemyśleniami. Można pisać na adres Centrum: cdz.rome@gmail.com. Zapraszam także do Biblioteki Internetowej Zmartwychwstańców (www.biz.xcr.pl).

Niech Pan Zmartwychwstały obdarza nas swoimi darami: pokojem, radością i nadzieją oraz da godnie Mu służyć. ALLELUJA!

ks. Wojciech Mleczo CR

Dyrektor Centrum Duchowości Zmartwychwstańczej w Rzymie

CZĘŚĆ I – Modlitwy poranne z półgodzinnym rozmyśleniem

Schemat

1. Modlitwy poranne: Jutrznia z rozmyśleniem wg *Modlitewnika Zmartwychwstańca*, s. 56.
2. Po czytaniu – rozmyślanie (30 min).
Punkty do rozmyślenia: s. 3 (oraz gotowa matryca na końcu).
3. Na koniec: modlitwa o beatyfikację Założycieli i o. Pawła Smolikowskiego (*Jezu, Zmartwychwstały Panie...*), *Modlitewnik Zmartwychwstańca*, s. 3.

Co należy przygotować

1. Księgi Liturgii Godzin.
2. Wydrukować dla każdego tekst rozmyślenia (ostatnia strona tych materiałów zawiera gotową matrycę).

Punkty do rozmyślenia

„Jesteśmy przekonani, że Bóg powołuje nas, abyśmy żyli razem, jak bracia – dzieląc się darami, jakie otrzymaliśmy, pomagając sobie wzajemnie, modląc się i pracując razem dla Jego chwały. Powołał nas, abyśmy byli wspólnotą, która jest żywym znakiem ewangelicznych wartości: sprawiedliwości, prawdy i miłości.” (Charyzmat CR)

Z listu P. Semeneki do A. Bentkowskiego (31 I 1843):

„Jadąc do nas i biorąc nas za braci wiedz, co masz z sobą przywieźć. Prawem mającym nami rządzić jest miłość. Ją przynieś z sobą. Celem naszym tu na ziemi jest stać się sercem jednym i duszą jedną w Chrystusie, to o co On Ojca swego prosił „ut sint consummati in unum” [„Aby stali się jednym tak jak my jesteśmy jednym”]. Tego po Tobie wymagamy, a potrzebę tego zdaje mi się Pan Bóg włożył do Twego serca i to Ci trudnym nie będzie. Naturalnie, dalszym celem jest rozszerzenie tego samego o ile da się zrobić. (...)

Zawierz Panu Jezusowi, który nas tak serdecznie połączył. Miłość, którą on natchnie jest najbezinteresowniejsza, najczystsza i najodleglejsza od wszelkich nędz ludzkich, które i w miłości mają miejsce”.

Modlitwa o beatyfikację Założycieli i o. Pawła Smolikowskiego

(Modlitewnik Zmartwychstańca, s. 262-263):

Jezu, Zmartwychwstały Panie, Twój słudzy Bogdan Jański, Piotr Semenenko, Hieronim Kajsiewicz i Paweł Smolikowski starali się głosić Tajemnicę Paschalną poprzez umieranie sobie, aby mocą Ducha Świętego żyć w Tobie i dla Ciebie. Błogosław ich wyniesieniu na ołtarze, aby przykład ich życia oraz paschalna dynamika codziennego umierania i powstawania z martwych przynosiły nadzieję zmartwychwstania tak wielu Twoim braciom i siostrom, którzy poddają się zniechęceniu w nieustannym zmaganiu z grzechem, błędem i ludzką słabością. Amen.

CZĘŚĆ II – Spotkanie modlitewne z konferencją

Schemat

1. Modlitwa wspólna, np. któraś z części Liturgii Godzin (propozycja: *Godzina w ciągu dnia*)
2. Modlitwa do Ducha Świętego (pieśń, hymn itp.)
3. Konferencja – do odczytania przez przełożonego lub członka domu
4. Rozdanie kartek z punktami do refleksji (do rozważenia np. w czasie adoracji)
5. Wystawienie Najświętszego Sakramentu
6. Litania do Chrystusa Zmartwychwstałego
7. Adoracja w ciszy (1/2 h, okazja do refleksji nad konferencją)
8. Modlitwa o powołania do naszego Zgromadzenia
9. Pieśń uwielbiająca P. Jezusa
10. Błogosławieństwo Najśw. Sakramentem
11. Antyfona do Matki Bożej (np. pieśń)

Czas trwania: ok. 1 godz. 15 min.

Co należy przygotować

1. Księgi Liturgii Godzin
2. Wydrukować tekst konferencji
3. Wszystko, co potrzeba do wystawienia Najśw. Sakramentu

Przebieg spotkania

1. **Modlitwa wspólna Liturgią Godzin: *Godzina w ciągu dnia*.**
2. **Modlitwa do Ducha Świętego (np. pieśń, hymn). Propozycja:**

Boże, Duchu Święty,
słodka miłości Ojca i Syna.
Aby całkowicie należeć do Ciebie,
oddaję Ci teraz i na zawsze:
moje serce, moje ciało i duszę,
moje siły i zdolności,
moje cierpienia i radości,
moje życie i śmierć.
Oddaję Ci też wszystkich,
którzy są mi drodzy i wszystko,
czym jestem i co posiadam,

abyś Ty sam mógł tym rozporządzać
i panować nade mną swoją miłością,
teraz i w wieczności. Amen.

(Bł. Arnold Janssen)

3. Konferencja:

Szósta zasada duchowości zmartwychwstańczej:

BÓG POWOŁUJE NAS DO WSPÓLNOTY

(Uwaga dla czytającego: proszę wcześniej zapoznać się z poniższym tekstem, a także pomodlić się do Ducha Świętego, aby czytane słowa trafiły do serc, woli i umysłów słuchaczy.)

I zdecydowaliśmy się na rozpoczęcie naszego życia wspólnego i założyliśmy Domek w początkach 1836 r. ponieważ chcieliśmy nawróceni poświęcić się najcałkowiciej dla sprawy Bożej, był on dla nas środkiem i ogniskiem, w które złożyliśmy wszystek nasz zapal, wszystkie nadzieje - zawiązkiem stowarzyszenia duchownego na całe życie... Założyliśmy go w myśli, żeby dla każdego z owych nawracających się stał się Domem przytułku, poprawy, musztry duchowej - i chorągwią niejako dla tych, którzy by równie całkowicie, opuszczając wszelkie projekty własnych swoich karier, chcieli oddać całe życie i wszystkie swoje siły i środki na służbę Panu Bogu, na obronę i szerzenie prawdy Chrystusowej, i jej praktykę we wszystkich formach życia.

(Bogdan Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, s. 2)

Człowiek jest z natury istotą społeczną. Współżycie i współpraca z innymi ludźmi zarówno w pracy jak i odpoczynku jest stanem normalnym, przyjemnym i koniecznym dla rozwoju ludzkiej osobowości w różnych jej aspektach. I tak stwierdzamy, że typowa jednostka zaangażowana jest w wielu ważnych grupach społecznych lub wspólnotach: w obywatelskiej, zawodowej, rodzinnej, w kole przyjaciół, w Kościele, w organizacjach charytatywnych itd. W tej konferencji termin „wspólnota” jest używany

w odniesieniu do szczególnego typu grupy, a mianowicie do zgromadzenia zakonnego, a konkretnie do Zgromadzenia Zmartwychwstania Pańskiego.

„Wzorem każdej chrześcijańskiej wspólnoty jest Trójca Św.” (Konstytucje, art. 134). W Trójcy Św. panuje doskonała jedność i miłość wypływająca z atrybutów otwarcia, ufności, zrozumienia i akceptacji. Ojciec w swym otwarciu i ufności objawia się w pełni w Swoim Słowie, uosobionym w Synu. Syn odpowiada Ojcu całkowitą akceptacją i zrozumieniem. Ten związek daje początek jedności i miłości Ducha Świętego. Jednym z wymiarów powołania człowieka do naszej zakonnej wspólnoty jest jego gotowość do otwarcia się i ufność, jako wyraz oddania się Panu i swoim braciom, a ponadto akceptacja i zrozumienie dla innych ludzi. Przez te cnoty buduje on jedność i miłość w obrębie wspólnoty.

Wspólne życie prowadzone w sposób, który zachęca do jedności i miłości z Panem oraz do jedności i miłości między członkami wspólnoty, jest celem wzniosłym. Jego spełnienie wymaga świadomego i poważnego wysiłku ze strony współuczestników. Każdy z nich odgrywa w nim aktywną rolę. Każdy jest wezwany do poświęcenia pewnych osobistych upodobań i do przyjęcia stylu życia, który pomyślany jest tak, aby stawił wyżej cele całej grupy. Ten nowy styl życia ma w zamierzeniu pomóc i osobie, i apostołskiemu celom wspólnoty. Niestety, nie zawsze osoba spostrzega taką pomoc i nie zawsze jej doświadcza we wspólnym życiu. Takie sytuacje stwarzają prawdziwe problemy, a ich rozwiązanie wymaga wielkiej mądrości i roztropności. W każdym przypadku należy zdecydować, czy styl wspólnego życia może i powinien być zmieniony, czy też osoba ma być wezwana do przejścia przez proces przemiany, przez śmierć dla części swego „ja”, tak aby jej najprawdziwsze „ja” mogło rozpocząć nowe życie w Duchu. To właśnie na poziomie wspólnego życia i apostołatu, poprzez praktyczne akty miłości bliźniego, każdy prawdziwie doświadcza, że jest uczniem Jezusa. Każdy członek wspólnoty powołany jest do wielkodusznej odpowiedzi na te codzienne wyzwania, tak aby wspólne życie charakteryzowało się wzajemną zależnością członków, którzy we wspólnocie rozwijają swą dojrzałość. Nie jest to zależność narcystyczna i wspólnota jako całość nie jest bynajmniej zamknięta w sobie. Znow, na wzór życia Trójcy Świętej, wspólnota wychodzi naprzeciw innym, by podzielić się z nimi swym bogactwem.

Poprzednia konferencja wyjaśniała, że tożsamość zakonnika realizuje się w jego konsekracji poprzez śluby zakonne. Wynika z tego, że wymiar wspólnotowy życia jest także nimi zdeterminowany. Wspólnota zakonna powstaje wówczas, gdy osoby żyją wspólnie w celu wzajemnego pomagania sobie w udzielaniu coraz gorliwszej odpowiedzi na zobowiązania podjęte przy składaniu ślubów (por. Konstytucje, art. 148). Zgromadzenie zakonne jest wspólnotą wiary, gdyż jego zasadniczym celem jest duchowy rozwój członków. Motywy istnienia, cele i środki, jakich używa do ich osiągnięcia, zakorzenione są w wierze. Członkowie Zgromadzenia stwierdzają, że nie potrafią sami osiągnąć grupowych celów i że muszą w tym polegać na obecności wśród nich Pana i na Jego mocy. Aspekt wiary oznacza, że działania, które członkowie wspólnoty podejmują wraz z Panem, są istotne dla życia w jej ramach. Ich wspólne życie jest nie tylko okazją do wspólnego działania społecznego lub apostołskiego, bez względu na to, jak dalece może być ono radosne i konieczne. Wspólnota zakonna osiąga swój cel stania się wspólnotą wiary tylko wtedy, gdy jej członkowie mają żywą łączność z Panem, okazują ją we wspólnym życiu i pomagają sobie w jej pogłębianiu. Tak więc akty wiary są istotne dla zakonnej wspólnoty i powinny być zarówno częścią wspólnego życia grupy jak i prywatnego życia jej poszczególnych członków. Prawdziwa natura zakonnej wspólnoty domaga się, aby owoce osobistego stosunku do Pana były dzielone między współuczestników w wyraźny sposób.

Modlitwa jest działaniem, którego celem jest osiągnięcie szczególnego rodzaju więzi z Bogiem, jest zatem działaniem zasadniczym dla wspólnoty wiary. Modlitwa taka musi być zarówno zbiorowa jak i indywidualna, liturgiczna i prywatna, głośna i kontemplacyjna. Każdy rodzaj modlitwy wspomaga inne jej rodzaje i prowadzi całą wspólnotę do głębszej łączności z Bogiem. Szczególne miejsce w tych praktykach ma sprawowanie Eucharystii. Tworzy Ona i wyraża największą więź między jej uczestnikami. Jest Ona widzialnym znakiem udzielania mocy Bożej każdemu człowiekowi i odwzajemniania się człowieka w poświęceniu siebie i swoich działań Panu. Chrystus w Eucharystii jest wzorem dla kierowników wspólnot; jednoczy grupę poprzez swoją pomoc i oddanie.

Nasi Założyciele i pierwsi członkowie doświadczali zarówno radości, jak i bólów życia we wspólnocie. Ojciec Eugeniusz Funcken i Edward Głowacki w swoich listach z Kanady do Rzymu przypominali radości i łaski, które dzielili podczas wspólnotowego życia u św. Klaudiusza (ACRR 12845, 12850). Dla kontrastu bardzo smutne doświadczenia miał Piotr Semenenko, który spędził ponad rok poza Zgromadzeniem i przeszedł załamanie zdrowia, ponieważ inni członkowie źle go zrozumieli i nie przyjęli jego wyjaśnień, dotyczących pewnego szczególnego wydarzenia. Jego wytrwanie w powołaniu do wspólnoty bez rozgoryczenia było jego osobistą zasługą. Wspierany łaską Bożą był w stanie wykorzystać tę sposobność do duchowego wzrostu i do pogłębienia swego powołania. Wzbogacił przez to wspólnotę, która obeszła się z nim tak szorstko.

Życie we wspólnocie jest odpowiednim środowiskiem dla osobistego rozwoju i dla zachowania ślubów. Twierdzenie to jest prawdziwe nie tylko w odniesieniu do nowicjuszy i młodych zakonników, lecz także w odniesieniu do wszystkich zakonników przez całe ich życie. Cele i podstawowe zasady pozostają niezmiennie dla wszystkich, natomiast wraz z wiekiem i doświadczeniem poszczególnych członków wspólnoty będą zmieniały się praktyki podejmowane dla osiągnięcia tych celów. Starsi członkowie będą używać innych form wspólnej modlitwy w celu zmanifestowania swej wiary; będą wzywani do okazania otwartości i akceptacji w nowy sposób. Ich wspólnotowe życie objawiać się będzie odmiennie, lecz nie będzie się z wiekiem spłycać, tylko pogłębiać.

Wspólnota oznacza wspólne działanie i dzielenie się odpowiedzialnością. Istnieją do tego niezliczone możliwości np.: prace fizyczne związane z utrzymaniem domu i jego otoczenia, wspólne i liturgiczne modlitwy, obchody świąt, rozrywki i przyjęcia, dzielenie osobistych darów i talentów w dziedzinie muzyki, sportu, pisania, majsterkowania, gotowania.

Należy pamiętać o tym, że wspólnota rozciąga się poza tych, z którymi żyjemy, a nawet poza braci w prowincji lub regionie, do którego należymy. Zgromadzenie jest międzynarodową wspólnotą wiary. Można uczyć tej prawdy na wiele praktycznych sposobów. Jest ona oczywista wówczas, gdy prowincje lub regiony posiadają połączone programy formacji. Dalsze sposoby - to nauka historii innych prowincji Zgromadzenia, poważne rozważania na tematy zawarte w naszych międzynarodowych biuletynach informacyjnych, modlitwy za członków w innych krajach przy użyciu

modlitewnego kalendarza wspólnoty, wymiana pozdrowień między domami na Wielkanoc i Boże Narodzenie, studiowanie języków i kultury krajów, w których żyją zmartwychwstańcy, przygotowania do wykonywania ewentualnych zadań w innych prowincjach Zgromadzenia, a wreszcie gotowość do wyjścia poza własne nawyki kulturowe i przystąpienie do apostołskiej pracy.

Pierwotna koncepcja członków wspólnoty zakładała, że są oni powołani do odnowy polskiego społeczeństwa. Ojciec Kajsiewicz jako generał Zgromadzenia rozszerzył ten ograniczony pogląd i wezwał członków do myślenia w kategoriach odnawiania społeczeństw wszędzie tam, dokąd Pan nas zaprasza. Takie wyzwanie zachowuje ważność także i dzisiaj, a wyrażone jest dobitnie zarówno w sformułowaniu naszego charyzmatu, jak i naszej misji.

Tekst za:
Międzynarodowa Komisja Formacji,
Formacja zmartwychwstańcza,
Rzym 1993, s. 75-86

4. Rozdanie kartek z punktami do refleksji

(Uwaga: Po konferencji należy rozdać kartki z punktami do osobistej refleksji. Proszę w odpowiedniej ilości wydrukować matrycę, znajdującą się na końcu niniejszych materiałów).

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji (do rozważenia np. w czasie adoracji)

Najpokorniejsze i najusilniejsze zanosim do Ciebie prośby: abyś nas rozproszył, zniszczył przedsięwzięcia nasze zaraz, jeślibyśmy kiedykolwiek mieli dać uwieść się jakimkolwiek interesom ziemskim i zmienić cel naszego społecznego w jedno zebrania. Spraw, o Panie, dopełń miłosierdzia Twego, utwierdź nas na drodze naszej, oczyść, przyjmij między wierne sługi Twoje.
(Bogdan Jański, 1 sierpnia 1839)

1. „I zdecydowaliśmy się na rozpoczęcie naszego życia wspólnego i założyliśmy Domek w początkach 1836 r. ponieważ chcieliśmy nawróceni poświęcić się najcałkowiciej dla sprawy Bożej, był on dla nas środkiem i ogniskiem, w które złożyliśmy wszystkie nasz zapal, wszystkie nadzieje - zawiązkiem stowarzyszenia duchownego na całe życie... Założyliśmy go w myśli, żeby dla każdego z owych nawracających się stał się Domem przytułku, poprawy, musztry duchowej - i chorągwią niejako dla tych, którzy by równie całkowicie, opuszczając wszelkie projekty własnych swoich karier, chcieli oddać całe życie

i wszystkie swoje siły i środki na służbę Panu Bogu, na obronę i szerzenie prawdy Chrystusowej, i jej praktykę we wszystkich formach życia.”

(Bogdan Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, s. 2)

5. Wystawienie Najświętszego Sakramentu. Pieśń na wystawienie.

6. Litania do Chrystusa Zmartwychwstałego

Panie, zmiłuj się nad nami.

Chryste, zmiłuj się nad nami.

Panie, zmiłuj się nad nami.

Chryste, usłysz nas.

Chryste, wysłuchaj nas.

Ojczy z nieba, Boże: zmiłuj się nad nami.

Synu, Odkupicielu świata, Boże: zmiłuj się nad nami.

Duchu Święty, Boże: zmiłuj się nad nami

Święta Trójco, jedyny Boże: zmiłuj się nad nami.

Po każdym wezwaniu odpowiadamy: Alleluja!

1. Zmartwychwstały Panie, który zostałeś wydany na śmierć za nasze grzechy i powstałeś z martwych dla naszego usprawiedliwienia (Rz 14, 9). Alleluja!

2. Zmartwychwstały Panie, który umarłeś i ponownie powróciłeś do życia, aby móc być Panem zarówno żywych jak i umarłych (Rz 14, 9). Alleluja!

3. Zmartwychwstały Panie, który zostałeś ustanowiony według Ducha Świętości przez powstanie z martwych, pełnym mocy Synem Bożym (Rz 1, 4). Alleluja!

4. Zmartwychwstały Panie, który jesteś spełnieniem się proroctw i fundamentem naszej wiary (Dz 3, 11ns; 1 Kor 15). Alleluja!

5. Zmartwychwstały Panie, który jako kamień odrzucony przez budujących, stałeś się kamieniem węgielnym (Dz 4, 11). Alleluja!

6. Zmartwychwstały Panie, w Tobie wszystkie rzeczy stają się nowe i my stajemy się nowym stworzeniem (Ap 21, 5; 2 Kor 5, 17). Alleluja!

7. Zmartwychwstały Panie, który jesteś pierwszym spośród tych, co pomarli i obietnicą naszego zmartwychwstania (1 Kor 15, 21). Alleluja!

8. Zmartwychwstały Panie, w którym spodobało się Bogu, aby zamieszkała wszelka pełność (Kol 1, 19). Alleluja!

*Po każdym wezwaniu odpowiadamy: **Obdarz nas pokojem.***

9. Zmartwychwstały Panie, który wstąpiłeś do nieba, aby teraz wstawić się za nami przed obliczem Boga (Hbr 9, 24; Rz 8, 34). Obdarz nas pokojem!

10. Zmartwychwstały Panie, w którym Bóg pojednał nas z sobą udzielając nam skruchy i odpuszczenia naszych grzechów (2 Kor 5, 18ns). Obdarz nas pokojem!

11. Zmartwychwstały Panie, przez Ciebie mamy dostęp do Ojca w jednym Duchu (Ef 2, 18). Obdarz nas pokojem!

12. Zmartwychwstały Panie, który otrzymałeś od Ojca obietnicę Ducha Świętego (Dz 2, 33). Obdarz nas pokojem!

13. Zmartwychwstały Panie, który przyjdiesz ponownie w mocy sędziego żywych i umarłych (Dz 10, 42). Obdarz nas pokojem!

14. Zmartwychwstały Panie, który jesteś przyczyną i wzorem naszego zmartwychwstania (1 Kor 15). Obdarz nas pokojem!

15. Zmartwychwstały Panie, który masz moc, by wszyscy wierzący w Ciebie powstali do życia wiecznego (J 11, 25). Obdarz nas pokojem!

16. Zmartwychwstały Panie, który jesteś Drogą, Prawdą i Życiem dla wszystkich, którzy wierzą w Ciebie (J 14, 6). Obdarz nas pokojem!

*Po każdym wezwaniu odpowiadamy: **Wskrześ nas do nowego życia!***

17. Zmartwychwstały Panie, który w swojej miłości do pokutujących grzeszników ukazałeś się najprzód Marii Magdalenie (J 20, 11ns). Wskrześ nas do nowego życia!

18. Zmartwychwstały Panie, który w swojej miłości do wszystkich ludzi wysłałeś Apostołów, aby głosili Ewangelię całemu światu (Mt 28, 18n). Wskrześ nas do nowego życia!

19. Zmartwychwstały Panie, w którym staliśmy się prawdziwymi dziećmi Boga i dziedzicami nieba (Rz 8, 14n). Wskrześ nas do nowego życia!

20. Zmartwychwstały Panie, który jesteś obecny i działający wśród nas w swoim ciele, którym jest Kościół (Ef 4). Wskrześ nas do nowego życia!

21. Zmartwychwstały Panie, który wzywasz nas przez swoje zmartwychwstanie, abyśmy powstali ze śmierci grzechu (1 P 1, 3n; Rz 5, 6n). Wskrześ nas do nowego życia!

22. Zmartwychwstały Panie, w Tobie jesteśmy wprowadzeni w wolność jako dzieci Boże (Ga 5, 13). Wskrześ nas do nowego życia!

23. Zmartwychwstały Panie, w Tobie staliśmy się miejscem zamieszkania Boga w Duchu (Ef 2, 22) Wskrześ nas do nowego życia!

24. Zmartwychwstały Panie, w Tobie doświadczamy prawdziwej wspólnoty z wszystkimi, którzy są członkami jednego ciała (Rz 12, 5). Wskrześ nas do nowego życia!

*Po każdym wezwaniu odpowiadamy: **Ześlij nam swojego ducha!***

25. Zmartwychwstały Panie, który otwierasz nasze umysły na zrozumienie wszystkiego, co o Tobie mówi Pismo św. (Łk 24, 25). Ześlij nam swojego ducha!

26. Zmartwychwstały Panie, który objawiłeś się uczniom w łamaniu chleba, a nam w Świętej Eucharystii (Łk 24, 30n). Ześlij nam swojego ducha!

27. Zmartwychwstały Panie, który zapraszasz nas do przeżywania twojej Tajemnicy Paschalnej zawsze, kiedy odprawiamy Mszę św. (1 Kor 11). Ześlij nam swojego ducha!

28. Zmartwychwstały Panie, w którym jesteśmy przemienieni, aby teraz uczestniczyć w życiu i chwale nieba (2 Kor 3, 18). Ześlij nam swojego ducha!

29. Zmartwychwstały Panie, w Tobie i z Tobą doświadczamy zwycięstwa nad śmiercią, lękiem i niepokojem zawartych w każdym nowym doświadczeniu wzrostu naszego życia (2 Kor 2, 14). Ześlij nam swojego ducha!

30. Zmartwychwstały Panie, Twoje zwycięstwo nad śmiercią daje odwagę wszystkim, którzy cierpią z powodu sprawiedliwości (1P 3). Ześlij nam swojego ducha!

31. Zmartwychwstały Panie, w którym znajdujemy najpewniejsze środki do zmartwychwstania społeczeństwa (1 Kor 15, 16n). Ześlij nam swojego ducha!

32. Zmartwychwstały Panie, w którym już powstaliśmy, aby teraz już nie żyć dłużej dla siebie, ale dla Boga (Ga 2, 20). Ześlij nam swojego ducha!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata!

Przepuść nam Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata!

Wysłuchaj nas Panie!

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata!

Zmiłuj się nad nami!

W. Panie, Ty przez swój krzyż i zmartwychwstanie przywróciłeś nam wolność.

O. Ty jesteś Zbawicielem świata!

Módlmy się: Ojcze Niebieski, wskrzeszając z martwych Twojego Syna Jezusa Chrystusa, przywróciłeś nadzieje upadłemu światu. Pomimo licznych problemów naszego dzisiejszego świata, pomimo naszych własnych poważnych problemów, Twoja moc ostatecznie zatryumfuje. W łasce Zmartwychwstania Pańskiego jesteśmy pełni wesela i dziękujemy Ci za ten wspaniały dar. Niech on przemieni nasze życie i doprowadzi nas do życia wiecznego. Amen.

Tekst skomponował ks. Franciszek Grzechowiak CR.

7. Półgodzinna adoracja w ciszy.

8. Modlitwa o powołania do naszego Zgromadzenia

(Modlitewnik Zmartwychstańca, s. 259):

Jezu Chryste Zmartwychwstały, spojrzysz z miłością na młodych ludzi i wezwij ich, aby postępowali za Tobą, który jesteś zawsze obecny wśród nas i uświęcasz nas poprzez Kościół. Daj, by zrozumieli, że warto ofiarować całe życie Tobie i ludzkości. Obdarz ich wolnością i odwagą, ufnością i pokorą, aby wielkodusznie przyjęli w wierze to wezwanie. Przyjmij także, Panie, nasze uwielbienie i wdzięczność za tych, którzy naśladowując Maryję, Matkę Kościoła, uwierzyli Twojemu słowu i dziś przygotowują się do święceń kapłańskich, do profesji rad ewangelicznych i do działalności misyjnej. Pomóż, by zrozumieli, że skierowane do nich Twoje wezwanie jest zawsze aktualne i pilne. Amen.

9. Pieśń uwielbiająca P. Jezusa (np. *Przed tak wielkim Sakramentem...*).

10. Błogosławieństwo Najśw. Sakramentem. Repozycja. Śpiew (np. *Wielbię Ciebie, w każdym momencie*).

11. Antyfona do Matki Bożej (np. *Pod Twoją obronę, albo Anioł Pański*).

CZĘŚĆ III – Spotkanie domowe

Schemat

1. Modlitwa z okazji spotkania wspólnotowego (*patrz poniżej*).
2. Ustalić datę dnia skupienia w maju.
3. Sprawy bieżące.
4. Modlitwa „Zmartwychwstały Jezu Chryste...”.
5. Na zakończenie spotkania przełożony pobłogosławi współbraci.

Co należy przygotować:

1. Kawę, herbatę, ciasto, owoce itp., itd.
2. Wykaz spraw bieżących / parafialnych / różnych do omówienia.

Modlitwa z okazji spotkania wspólnotowego

(*Modlitewnik Zmartwychwstańca*, s. 120)

Panie, Jezu Chryste, Ty obiecałeś, że będziesz pośród wszystkich, którzy gromadzą się w Twoje imię. Spraw, abyśmy odczuwali, że jesteś obecny z nami i obdarzasz nas nadzieją, radością i pokojem, i że zachowujesz nas w prawdzie i miłości.
Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Jezu Chryste Zmartwychwstały, Tyś nas zgromadził w jedną rodzinę i pragniesz, aby nasza wspólnota była pełna życia Bożego. Spraw, aby w niej wyrażała się i wzrastała wiara, nadzieja i miłość każdego z nas.
Który żyjesz i królujesz na wieki wieków. Amen.

Boże, nasz Ojcze, napełnij darami Twego Ducha całą naszą wspólnotę, abyśmy gorliwie starali się poznać Twoją wolę i zgodnie wprowadzali w czyn poznane zadania, stając się widzialnym znakiem wartości i postaw ewangelicznych. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

PLAN DNIA SKUPIENIA – KWIECIEŃ A.D. 2010

Nasz miesięczny dzień skupienia

odbędzie się kwietnia 2010 r.

**Temat: Szósta zasada duchowości zmartwychwstańczej –
Bóg powołuje nas do wspólnoty.**

I. Modlitwy poranne z rozmyślaniami:

godz. miejsce:

II. Spotkanie modlitewne z konferencją:

godz. miejsce:

III. Spotkanie domowe:

godz. miejsce:

PRZYDZIAŁ OBOWIĄZKÓW,

czyli kto jest odpowiedzialny za:

Modlitwy poranne z rozmyślaniami	
Przewodniczenie Liturgii Godzin	
Tekst konferencji czyta	
Wystawienie Najśw. Sakramentu + modlitwy w trakcie adoracji	
Przygotowanie salki na spotkanie domowe	

Punkty do rozmyślenia porannego

Dzień skupienia: kwiecień 2010

Bóg powołuje nas do wspólnoty

„Jesteśmy przekonani, że Bóg powołuje nas, abyśmy żyli razem, jak bracia – dzieląc się darami, jakie otrzymaliśmy, pomagając sobie wzajemnie, modląc się i pracując razem dla Jego chwały. Powołał nas, abyśmy byli wspólnotą, która jest żywym znakiem ewangelicznych wartości: sprawiedliwości, prawdy i miłości.”
(Charyzmat CR)

Z listu P. Semeneki do A. Bentkowskiego
(31 I 1843):

„Jadąc do nas i biorąc nas za braci wiedz, co masz z sobą przywieźć. Prawem mającym nami rządzić jest miłość. Ją przynieś z sobą. Celem naszym tu na ziemi jest stać się sercem jednym i duszą jedną w Chrystusie, to o co On Ojca swego prosił „ut sint consummati in unum” [„Aby stali się jednym tak jak my jesteśmy jednym”]. Tego po Tobie wymagamy, a potrzebę tego zdaje mi się Pan Bóg włożył do Twego serca i to Ci trudnym nie będzie. Naturalnie, dalszym celem jest rozszerzenie tego samego o ile da się zrobić. (...)

Zawierz Panu Jezusowi, który nas tak serdecznie połączył. Miłość, którą on natchnie jest najbezinteresowniejsza, najczystsza i najodleglejsza od wszelkich nędz ludzkich, które i w miłości mają miejsce”.

Punkty do rozmyślenia porannego

Dzień skupienia: kwiecień 2010

Bóg powołuje nas do wspólnoty

„Jesteśmy przekonani, że Bóg powołuje nas, abyśmy żyli razem, jak bracia – dzieląc się darami, jakie otrzymaliśmy, pomagając sobie wzajemnie, modląc się i pracując razem dla Jego chwały. Powołał nas, abyśmy byli wspólnotą, która jest żywym znakiem ewangelicznych wartości: sprawiedliwości, prawdy i miłości.”
(Charyzmat CR)

Z listu P. Semeneki do A. Bentkowskiego
(31 I 1843):

„Jadąc do nas i biorąc nas za braci wiedz, co masz z sobą przywieźć. Prawem mającym nami rządzić jest miłość. Ją przynieś z sobą. Celem naszym tu na ziemi jest stać się sercem jednym i duszą jedną w Chrystusie, to o co On Ojca swego prosił „ut sint consummati in unum” [„Aby stali się jednym tak jak my jesteśmy jednym”]. Tego po Tobie wymagamy, a potrzebę tego zdaje mi się Pan Bóg włożył do Twego serca i to Ci trudnym nie będzie. Naturalnie, dalszym celem jest rozszerzenie tego samego o ile da się zrobić. (...)

Zawierz Panu Jezusowi, który nas tak serdecznie połączył. Miłość, którą on natchnie jest najbezinteresowniejsza, najczystsza i najodleglejsza od wszelkich nędz ludzkich, które i w miłości mają miejsce”.

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji kwiecień 2010

Najpokorniejsze i najusilniejsze zanosim do Ciebie prośby: abyś nas rozproszył, zniszczył przedsięwzięcia nasze zaraz, jeśli byśmy kiedykolwiek mieli dać uwieść się jakimkolwiek interesom ziemskim i zmienić cel naszego społecznego w jedno zebrania. Spraw, o Panie, dopełń miłosierdzia Twego, utwierdź nas na drodze naszej, oczyść, przyjmij między wierne sługi Twoje.

(Bogdan Jański, 1 sierpnia 1839)

1. „I zdecydowaliśmy się na rozpoczęcie naszego życia wspólnego i założyliśmy Domek w początkach 1836 r. ponieważ chcieliśmy nawróceni poświęcić się najcałkowiciej dla sprawy Bożej, był on dla nas środkiem i ogniskiem, w które złożyliśmy wszystkie nasz zapal, wszystkie nadzieje - zawiązkiem stowarzyszenia duchownego na całe życie... Założyliśmy go w myśli, żeby dla każdego z owych nawracających się stał się Domem przytułku, poprawy, musztry duchowej - i chorągwią niejako dla tych, którzy by równie całkowicie, opuszczając wszelkie projekty własnych swoich karier, chcieli oddać całe życie i wszystkie swoje siły i środki na służbę Panu Bogu, na obronę i szerzenie prawdy Chrystusowej, i jej praktykę we wszystkich formach życia.”

(Bogdan Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, s. 2)

Punkty do refleksji po wysłuchaniu konferencji kwiecień 2010

Najpokorniejsze i najusilniejsze zanosim do Ciebie prośby: abyś nas rozproszył, zniszczył przedsięwzięcia nasze zaraz, jeśli byśmy kiedykolwiek mieli dać uwieść się jakimkolwiek interesom ziemskim i zmienić cel naszego społecznego w jedno zebrania. Spraw, o Panie, dopełń miłosierdzia Twego, utwierdź nas na drodze naszej, oczyść, przyjmij między wierne sługi Twoje.

(Bogdan Jański, 1 sierpnia 1839)

1. „I zdecydowaliśmy się na rozpoczęcie naszego życia wspólnego i założyliśmy Domek w początkach 1836 r. ponieważ chcieliśmy nawróceni poświęcić się najcałkowiciej dla sprawy Bożej, był on dla nas środkiem i ogniskiem, w które złożyliśmy wszystkie nasz zapal, wszystkie nadzieje - zawiązkiem stowarzyszenia duchownego na całe życie... Założyliśmy go w myśli, żeby dla każdego z owych nawracających się stał się Domem przytułku, poprawy, musztry duchowej - i chorągwią niejako dla tych, którzy by równie całkowicie, opuszczając wszelkie projekty własnych swoich karier, chcieli oddać całe życie i wszystkie swoje siły i środki na służbę Panu Bogu, na obronę i szerzenie prawdy Chrystusowej, i jej praktykę we wszystkich formach życia.”

(Bogdan Jański, *Pod sztandarem Zmartwychwstałego Zbawiciela*, s. 2)